ब्रह्मन् श्रेयःपरिश्रामः पुंसो मद्दर्शनावधिः ॥ २० ॥
मनीषितानुभावो ऽयं मम लोकावलोकनं ।
यदुपश्रुत्य रहसि चकर्थ परमं तपः ॥ २१ ॥
प्रत्यादिष्टं मया तत्र त्वयि कर्मविमोहिते ।
तपो मे हृदयं साक्षादात्माहं तपसो ऽनघ ॥ २२ ॥
सृजामि तपसैवेदं ग्रसामि तपसा पुनः ।
बिभर्मि तपसा विश्वं वीर्यं मे दुस्तरं तपः ॥ २३ ॥
ब्रह्मोवाच ॥ भगवान् सर्वभूतानामध्यक्षो ऽवस्थितो गुहां ।
वेद ह्यप्रतिरुद्धेन प्रज्ञानेन चिकीर्षितं ॥ २४ ॥
तथापि नाथमानस्य नाथ नाथाय नाथितं ।
परावरे यथा रूपे जानीयां ते त्वद्रूपिणः ॥ २५ ॥
यथात्ममायायोगेन नानाशक्त्युपबृंहितं ।
विलुम्पन् विसृजन् गृह्णन् बिभ्रदात्मानमात्मना ॥ २६ ॥
क्रीडस्यमोघसंकल्प ऊर्णनाभिर्यथोर्णुते ।
तथा तद्विषयां धेहि मनीषां मयि माधव ॥ २७ ॥
भगवच्छिक्षितमहं करवाणि ह्यतन्द्रितः ।
नेहमानः प्रजासर्गं बध्येयं यदनुग्रहात् ॥ २८ ॥
यावत् सखा सख्युरिवेश ते कृतः प्रजाविसर्गे विभजामि भो जनं ।
अविक्लवस्ते परिकर्मणि स्थितो मा मे समुन्नद्धमदो ऽजमानिनः ॥ २९ ॥
श्रीभगवानुवाच ॥ ज्ञानं परमगुह्यं मे यद्विज्ञानसमन्वितं ।
सरहस्यं तदङ्गं च गृहाण गदितं मया ॥ ३० ॥
यावानहं यथाभावो यद्रूपगुणकर्मकः ।